

[Bouet.]

Tilfælde maa anbringes paa Sundholm —, og der er vel ingen Tvivl om, at Misbrug af denne Ret har fundet Sted. Derfor kan det vel forsvares, skønt der her igen er Tale om et Attentat paa Ejendomsretten, at fastsætte, at Køberen for at kunne opsiges en Lejer skal have haft Skøde paa Ejendommen i mindst 2 Aar, for saa vidt Ejendommen er købt efter Forslagets Fremstættelse her paa Rigsdagen. Den paagældende maa altsaa vente, indtil de 2 Aar er gaaet, og han kan da risikere, at Lejligheden, naar de 2 Aar er gaaet, er fuldstændig molesteret af dem, der bor der; det er den Slags Ubehageligheder, man i dette Tilfælde maa tage med.

Derimod er jeg ligesom den foregaaende Taler meget betænkelig ved Bestemmelsen om, at en Køber for at kunne opsiges en Lejer skal have ejet Ejendommen i mindst 1 Aar, hvis den er købt før den 13. December. Man maa jo vel erindre, at da vedkommende købte Ejendommen, eksisterede denne Ret, og nu afskærer man ham altsaa fra at udnytte den. Jeg har faaet opgivet et Eksempel. En ældre Dame, som var oppe i 70erne, havde en Landejendom, som hun nu har solgt og skal fraflytte, for at den nye Ejer kan komme ind. Hun har i den Anledning, altsaa inden Forslaget blev fremsat her paa Rigsdagen, købt en lille Bungalow. Nu er denne ældre Dame altsaa afskaaret fra at komme ind i den Lejlighed, hvor hun skulde tilbringe sine gamle Dage, og da der jo ingen Dispensationsbestemmelse er, vil det sige, at hun er kommet i en meget ulykkelig Stilling. I det hele taget er jeg og mit Parti meget betænkelige ved den Lovgivning med tilbagevirkende Kraft, som man er kommet ind paa under Krigsen, men da man jo nu i det andet høje Ting er blevet enig, maa vi naturligvis bøje os og gaa med til Forslaget ogsaa her i Tinget.

Bestemmelsen om de 6 Maaneders Opsigelse kan jo medføre et Indgreb i bestaaende Kontrakter. Lad os sige, at Ejer og Lejer har indgaaet et Lejemaal, hvorefter Opsigelsen er 3 Maaneder. Nu bestemmer man altsaa, at denne Kontrakt, som var lovlig under tidligere Forhold, er ulovlig, og at der skal gives 6 Maaneders Varsel. Men ogsaa dette maa vi under Hensyn til den herskende Bolignød og de Muligheder, som ved dette Lovforslags Gennemførelse skabes for at forbedre Forholdene for de vanskeligt stillede boligøgende, gaa med til.

Jeg vil dog gerne stille den højtærede Statsminister et Spørgsmaal. Naar en Mand køber en Ejendom, en Bungalow eller en Villa, og den paagældende Sælger har en Lejlighed, altsaa har Mulighed for at komme ind et andet Sted — muligvis flytter han til en anden By eller paa Landet — skal Køberen saa vente i 2 Aar, inden han kan komme ind i Lejligheden? Skal Lejligheden lejes ud af Bolignævnet, eller har den nye Ejer Ret til at flytte ind i denne Lejlighed, som altsaa i Virkeligheden bliver tom, fordi Sælgeren har skaffet sig Lejlighed paa anden Maade. Det er blevet mig fortalt, at Forudsætningen var, at Køberen i saadanne Tilfælde skulde kunne flytte ind, men der staar jo ikke noget om det i Bemærkningerne til Lovforslaget og heller ikke i Lovforslaget, som det er kommet fra det andet høje Ting. Jeg vil altsaa gerne spørge den højtærede Minister, om min Opfattelse paa dette Punkt er rigtig: at den paagældende kan flytte ind, naar Sælgeren har en Lejlighed.

I øvrigt vil jeg ligesom den foregaaende Taler sige, at det eneste, der i Virkeligheden kan afhjælpe Bolignøden, er, at der bliver bygget nye Boliger, og jeg vil anbefale det høje Ministerium og tilføjelige Kommunerne at sætte alle Bestræbelser ind paa det. Det, at man fordeler den nuværende Boligmasse, afskaffer jo ikke Bolignøden, men giver kun Vanskeligheder paa andre Omraader. Vi hører stadig Tale om, at nu vil der fremkomme Henvendelse til det høje Ministerium om, at Lejligheder over 4 Værelser, hvis de bliver ledige, skal deles i flere Lejligheder, skønt det meget vel kan være Tilfældet, at en Lejer har 7—8 Børn og derfor med fuld Ret skulde kunne leje sig en 4 Værelsers Lejlighed. Jeg vil advare det høje Ministerium mod at lytte til saadanne Fordelingsrøster; men i Stedet for sætte al Kraft ind paa at skaffe nye Boliger, saa at Bolignøden kan blive afhjulpet. Jeg vil gerne pege paa, at Myndighederne ikke altid selv er saa villige til at søge at afhjælpe Bolignøden, selv om de eventuelt kan tænke sig at gaa til Regeringen om Hjælp til en Fordeling af Boligerne. I Københavns Kommune har der i det sidste Aar gentagne Gange været rettet Opfordringer til Københavns Magistrats 4. Afd., som har med Byggesager at gøre, om, at der skulde indrettes Lejligheder i Tagetager. Dette kunde gøres med forholdsvis ringe Materialeforbrug, og der vilde i saadanne Tagetager kunne skaffes udmærkede Lejligheder, men man har fra Myndighedernes